

komme til at sige rent ud af Posen, hvad dets Krav er, men det maa ske under en grundlovstro Regering. Da vil Venstres Krav selvfølgelig være Nedsættelse, betydelig Nedsættelse af de militære Udgifter, saaledes som Venstre allerede først i Halvfjerdserne anbefalede det, da det fremkom med sit Program, hvori det hedder: „Ved en Revision af Forsvarslovene maa det iagttages, at de nuværende betydelige Byrder nedsættes.“ Altsaa i 1892 mente den daværende radikale Venstremand, som var valgt i Ringkøbing, den nuværende højtærede Forsvarsminister, at naar den Tid kom, da Venstres Krav skulde fremsættes til en ny Ordning af vort Militærvæsen, da var det en Selvfølge, at der vilde kræves Nedsættelse. Og han fortsatte: „Den Tid vil komme, da vi skulle have vore militære Love, vort Militærvæsen revideret, og da Venstre maa fremkomme med sine Fordringer i den Henseende, og jeg vil da haabe, at Venstre ikke alene maa fremsætte disse, men holde fast ved dem, saa at vi naa frem til en virkelig Nedsættelse og ikke bære os ad som i 1880, da man gik bort fra sit Program og gik til betydeligt forøgede Udgifter tværtimod Programmet.“ Den Gang, den højtærede nuværende Konseilspræsident udtalte disse Ord, tænkte han sig neppe, at han 13 Aar efter skulde staa som Konseilspræsident og Forsvarsminister og være den, der gik i Spidsen for at opgive Venstres Krav paa dette Programpunkt, og han tænkte sig neppe, at han skulde være den Mand, som kastede sig mod Venstres Krav i den Henseende og bekæmpede Venstre paa dette Punkt. Den Gang forestillede det ærede Medlem for Ringkøbing sig ikke, at han skulde komme til at opleve den Dag, da han marcherede Side om Side med Højre mod Venstre paa Militærspørgsmaalet — ja oven i Købet mod de moderate med.

Men saadan have altsaa Forholdene udviklet sig. Det første, den nuværende højtærede Konseilspræsident lod forlyde, den Gang han havde faaet Opfordring til at danne et nyt Ministerium, var det Budskab: Det kan ikke hjælpe noget, at man herefter tænker sig væsentlige Nedsættelser i vore Militæradgifter, naar vi faa en ny Ordning, for jeg har ingen stor Tro til, at det vil kunne naas. Det var for Fremtiden; da slukkedes alle smaa Lys. Og saa for den øjeblikkelige Situation? Ja, der kom den højtærede Konseilspræsident straks og krævede Stigning i de militære Udgifter, og nu erklærer han, at han ikke kender noget til, at der skulde være en

Aftale om, at de militære Udgifter ikke maatte stige, før Forsvarskommissionen er færdig, og man har faaet en ny Ordning; det kan være, siger han, at det gælder for Materiellets Vedkommende, men slet ikke for Lønningerne. Jeg ved ikke, hvorfra den Sondring skulde stamme. Jeg har ikke hørt det mindste om, at der var Spor af Aftale for Materiellets Vedkommende. Vi havde en ganske almindelig Aftale, som omfattede alle Sider af Militærvæsenet, om at Udgifterne ikke maatte stige paa noget Punkt, uden at der kom tilsvarende Beparelser paa andre Punkter. Nu kan det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) ganske vist finde en saadan Aftale urimelig, eller maaske vil han bruge endnu stærkere Udtryk. Jeg finder denne Aftale særdeles forstandig og vilde finde det særdeles nyttigt og klogt, om man overholdt den. Men det ærede Medlem for Frederiksberg er jo enig med den højtærede Forsvarsminister i, at saadan noget skal man ikke bryde sig om. Den højtærede Forsvarsminister og Konseilspræsident er jo derfor ogsaa avanceret op til at blive det eneste Haab, det ærede Medlem har at se hen til i Forsvarssagen, og naar han er det, er det rimeligt, at mit Haab og min Tillid ikke mere ere hos den højtærede Konseilspræsident.

Se det, som den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister roses mest for, naar man — med Rette — roser den Virksomhed, han i mange Aar udfoldede som Venstres Fører, er det, at i de Aar, hvor han stod som Venstres Fører, fik vi Nedgang i de militære Udgifter. Det er, som om den højtærede Forsvarsminister ikke kan lide at lade Sten paa Sten blive tilbage af den Æresbygning; han opførte sig som Venstres Fører, for aldrig saa snart er han bleven Konseilspræsident og Forsvarsminister, før han synes at sætte al sin Indflydelse ind paa endelig at faa de militære Udgifter forhøjede, i det allermindste lige saa meget, som de bleve bragte ned, medens han stod som Venstres Fører. Nu er det besynderligt at se de samme Mennesker, som i sin Tid roste den højtærede Forsvarsminister, fordi han arbejdede, og arbejdede med Held for at faa Forsvarsudgifterne nedad, nu ogsaa følge ham, da han arbejder for at faa Forsvarsudgifterne opad. Men hvor kunne de Herrer dog tro, at Vælgerne skulde følge dem? Det er jo saa klart som noget, at Vælgerne ville blive staaende, hvor de stode før, og holde med os, som i Sommer have vist, at vi forfægtede Venstres